

Ἀπογυριστά, ὁ ἰδ.: Ἐν τοῦ τὰ λαλῶ ποῦριστικά Κύπρ.

|| Ποίημ.

Εἶπαν το πογυριστικά, δὲν τοὺς τὸ μολογήσαν.

ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν.

ἀπογυριστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ποῦριστός Κύπρ. πογυριστός ὁ, Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀπογυριστή ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

1) Ὁ μετὰ περιστροφῶν, ὑπαινιγμῶν γινόμενος, ἐπὶ λόγων Κύπρ.: Εἶπεν του ἔναν λόον ποῦριστόν τ' ἐπείραξέν τον.

2) Ἀρσεν. οὐς., ἀπογύρισμα 6, ὁ ἰδ. Ρόδ.: Πογυριστόν κάμνω. 3) Θηλ. οὐς., φέττα, τεμάχιον ψωμιοῦ με πλήρη τὴν ἐξωτερικὴν σκληρὰν περιφέρειαν Ρόδ.

ἀπογυρίστρα ἡ, Κάρπ. ἀποῦρίστρα Κάρπ. ἀποῦρίστρα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Τὸ μέρος ὅπου περισυνάγουν τὰ ποίμνια.

ἀπόγυρος ὁ, Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κύθν. Λέρ. Νίσυρ. Πάρ. Σίφν. Σῦρ. ἀπόῦρος Θήρ. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. ἀπόγυρους Σάμ. ἀπόγιουρος Πελοπν. (Μάν.) πόγυρος Κύπρ. Σύμ. πόῦρος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γῦρος.

1) Πορεία, δρόμος οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, λοξοδρομία, ἀπόκλισις Θήρ. Κεφαλλ. Κύπρ. Νίσυρ. Σάμ. Σίφν. Σῦρ.: Αποφτοῦ εἶναι ἀπόγυρος Σῦρ. Ἀπόγυρος ἐρκεται ἀποκεῖ Νίσυρ. Μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀργήσετε, γιατί ἔχει ἀπόγυρο Κεφαλλ. Ἀπαντοῦ ποῦ λές νὰ πάμι εἶναι ἀπόγυρους Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογύρι 1. β) Ὁδὸς κυκλοτερὴς Κύθν. Κύπρ. 2) Τόπος ἀπόκεντρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σ' ἔναν ἀπόῦρο νὰ στησέτε τὸ τσικάλι νὰ μὴ εἶναι μέσ' ὅς τὴ μέση. Συνών. ἀπογύρι 2. β) Ὡς ἐπίθ., ἀπόκεντρος Ἄνδρ. Πελοπν. (Μάν.): Εἶναι ἀπόγυρο μέρος Ἄνδρ. Εἶναι ἀπόγιουρο ἐκεῖνο τὸ μέρος Μάν. 3) Περίμετρος, περιφέρεια Θήρ. Κύπρ. Λέρ. Σύμ.: Ἄσμ.

Ἐδε χώρα ἡ Ἀνάφη, | ἔδ' ἀπόγυρον τὸν ἔχει,

δεκοχτὼ πιτρόπους ἔχει | καὶ κἀνένας νοῦ δὲν ἔχει!

Θήρ.

Ἐδε κάστρον πῶχ' ἡ Λέρος, | ἔδ' ἀπόγυρον τὸν ἔχει!

Λέρ.

Γιὰ δὲ τόπος, γιὰ δὲ χώρα, | γιὰ δὲ πόγυρον τὸν ἔχει!

Σύμ. Συνών. ἀπογυρίδα 3. 4) Τὸ περιλάκκωμα τῆς ἀμπέλου Κύπρ. Συνών. ἀπογύρι 6. 5) Ἐπιστροφή Θράκ.

***ἀπογύρου** ἐπίρρ. πογύρου Κύπρ. ποῦρου Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ γύρου γενικ. τοῦ οὐς. γῦρος.

Στροφάδην, κυκλοτερῶς, οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν: Πῆλιν-νε ποῦρου νὰ μὲν πατήσης μέσ' ὅς τὲς λάσπες. || Ἄσμ.

Ἐλα πογύρου τοῦ φραμοῦ τ' ἔλα τοῦ καλαμῶνα,

νὰ πκιάσω τὰ βυζούδικα σου, νὰ παίζω ζυὰ μόνα.

ἀπογυρώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπογυροῦμαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γῦρος.

Ἀποστεροῦμαι πάντων τῶν πέριξ μου ὑπαρχόντων.

***ἀπογύψι** τό, ποῦψιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γύψος.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ ὑπολείμματα γύψου.

ἀπογωνάκι τό, Ἦπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπόγωνο, δι' ὁ ἰδ. ἀπόγωνος.

Μικρὸν ὑπήμενον μέρος.

ἀπογώνι τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγωνος.

Μέρος ὑπήμενον ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγκῶνας 7 β, ἀγκωνὴ 3 γ, ἀπαγκειανέμι, ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγκειος 2, ἀπανεμίδα (ΙΙ), ἀπανεμίδι (ΙΙ) 1, ἀπάνεμος 2, ἀπογειούρι 1, ἀπογωνιά, ἀπογώνιασμα 2, ἀπόγωνος 2.

ἀπογωνιά ἡ, Ἦπ. (Πρέβ.) ἀπουγουνιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) πογουνιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγωνος.

Ἀπογώνι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Θὰ καθίσω ὅς τὴν ἀπογωνιά Πρέβ. Πιάνον τ' ἄπουγουνιά κι λιάζουμε ἅμα εἶναι ἡλίους Αἰτωλ.

ἀπογωνιάζω Ἦπ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 77 ἀποωνιάζω Κάρπ. ἀπουγουνιάζω Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) πογουνιάζω Ἦπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπογωνιά.

1) Καταφεύγω εἰς ὑπήμενον μέρος διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἦταν προσήλιο ποῦ νὰ μὴν εἶχε προσήλιαστὴ καὶ ἀπόγωνο ποῦ νὰ μὴν εἶχε ἀπογωνιάσει ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Πῆγα κι ἀπογωνιάσασι οἱ κεῖν' τὸν τοῖχον, ἀλλῶς θὰ παῖρνα κρύου Αἰτωλ. Καὶ μέσ. Εἶναι τούτ' ἡ μάντρα πὲς κι ἀπουγουνιάζουμε νὰ ψ'χοῦλλα αὐτόθ. || Παροιμ.

Εὔρε τρύπα, τρύπωσε, | γωνιά, ἀποώνιασε

(νὰ ἐπωφελεῖσαι πάσης διδομένης εὐκαιρίας) Κάρπ. Συνών. ἀγκωνιάζω (Ι) Β1, ἀπαγκειάζω 2, ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμίζω 2. Καὶ μετβ. θέτω τι εἰς ὑπήμενον μέρος Ἦπ. (Χουλιαρ.): Πογουνιάζον τὰ πρόβατα. 2) Μεταφ. εὐρίσκω καταφύγιον, προστασίαν, ὑποστήριξιν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐχου τοῦ μπάριμπα μ' ὅπ' ἀπουγουνιάζου. Συνών. ἀγκωνιάζω (Ι) Β1 β, ἀπαγκειάζω 2 β.

ἀπογώνιασμα τό, Ἦπ. ἀπουγώνιασμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) πογώνιασμα Ἦπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογωνιάζω.

1) Προφύλαξις ἐν ὑπήμενῳ τόπῳ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ψόχους κττ. ἔνθ' ἄν.: Καλὸ πογώνιασμα ἔκαμι τὰ πρόβατα Χουλιαρ. Ποῦ νὰ βρῶ ἀπουγώνιασμα μὲ τούτ' τοῦ κρύου; Αἰτωλ. Πβ. ἀγκώνιασμα (Ι) 3. 2) Μέρος ὑπήμενον ἔνθ' ἄν.: Καλὸ πογώνιασμα βεῆκας κ' ἔκατεις Χουλιαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογώνι.

ἀπογωνιαστής ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογωνιάζω.

Δίχηλον ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος, εὐχρηστον ἐν τῇ σαγματοποιίᾳ, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκόπτουν τὰς ἐξεχούσας γωνίας δέρματος.

ἀπόγωνο τό, ἰδ. ἀπόγωνος.

ἀπόγωνος ἐπίθ. Ἦπ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 85 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 158 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόγουρους Ἦπ. ἀπόγωνο τό, Ἦπ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθεροῦδ. ἀπόγουρον Ἦπ. (Χουλιαρ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Βοστιν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γωνιά.

1) Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπήμενος, ἐπὶ τόπου Ἦπ. — ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τόπος ἀπόγωνος Ἦπ. Τὰ παιδιὰ ἄλλα ἐπιασαν τῷ σπιτιῶν τοῖς ἀπόγωνες γωνίες περὶ-γυρα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Ἀλλὰ [κοπάδια] κατηφοροῦσαν, ἄλλα ἀνηφοροῦσαν, ἄλλα ἰσοδρομοῦσαν πρὸς τ' ἀπόγωνα μαντριά ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγκειος 1. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐς., τόπος ὑπήμενος ἔνθ' ἄν.: Πῆγα κ' ἐκάθισα ὅς ἕνα ἀπόγωνο Ἦπ. Ἐπιασι τ' ἀπόγουνα

